

166

USTAWA

z dnia 3 lutego 2001 r.

o zmianie ustawy o nabywaniu nieruchomości przez cudzoziemców oraz ustawy — Ordynacja podatkowa — w związku z dostosowaniem do prawa Unii Europejskiej.

Art. 1. W ustawie z dnia 24 marca 1920 r. o nabywaniu nieruchomości przez cudzoziemców (Dz. U. z 1996 r. Nr 54, poz. 245, z 1997 r. Nr 140, poz. 939 i z 1998 r. Nr 106, poz. 668) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Cudzoziemcem w rozumieniu ustawy jest:

- 1) osoba fizyczna nie posiadająca obywatelstwa polskiego,
- 2) osoba prawna mająca siedzibę za granicą,
- 3) nie posiadająca osobowości prawnej spółka osób wymienionych w pkt 1 lub 2, mająca siedzibę za granicą, utworzona zgodnie z ustawodawstwem państw obcych,
- 4) osoba prawna i spółka handlowa nie posiadająca osobowości prawnej mająca siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, kontrolowana bezpośrednio lub pośrednio przez osoby lub spółki wymienione w pkt 1, 2 i 3.

3. W przypadku spółki handlowej za kontrolowaną uważa się spółkę, w której cudzoziemiec lub cudzoziemcy mają pozycję dominującą. Art. 4 § 1 pkt 4 Kodeksu spółek handlowych stosuje się odpowiednio.”;

2) dodaje się art. 2a w brzmieniu:

„Art. 2a. Minister właściwy do spraw wewnętrznych może zwracać się do innych niż określone w art. 2 ust. 1 pkt 2 organów administracji rządowej, samorządu terytorialnego, organizacji zawodowych i instytucji państwowych o wyrażenie opinii oraz przekazanie dokumentów i informacji, w szczególności zawartych w ewidencji gruntów i budynków, niezbędnych do realizacji zadań, o których mowa w art. 1 ust. 1, art. 3e oraz w art. 8 ust. 4.”;

3) w art. 3d w ust. 3 wyrazy „osoby prawnej, o której mowa w art. 1 ust. 2 pkt 3” zastępuje się wyrazami „podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 2 pkt 4”;

4) dodaje się art. 5a w brzmieniu:

„Art. 5a. W okresie 10 lat od dnia wydania zezwolenia minister właściwy do spraw wewnętrznych dokonuje kontroli w zakresie przestrzegania warunków określonych w zezwoleniu. W przypadku stwierdzenia wykorzystania zezwolenia wbrew przepisom ustawy, minister właściwy do spraw

wewnętrznych stwierdza nieważność decyzji o zezwoleniu.”;

5) dodaje się art. 7a w brzmieniu:

„Art. 7a. 1. Jeżeli o zezwolenie ubiega się przedsiębiorca Wspólnoty, którego przedsiębiorstwo zostało założone na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub oddział założony w Rzeczypospolitej Polskiej przez przedsiębiorcę Wspólnoty, minister właściwy do spraw wewnętrznych wydaje zezwolenie, gdy jest to bezpośrednio konieczne dla prowadzenia działalności gospodarczej, dla której przedsiębiorstwo lub oddział zostały założone.

2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych odmawia wydania zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, jeżeli jest to uzasadnione względami polityki społecznej, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia społeczeństwa.

3. Przepis ust. 1 nie dotyczy obywateli Wspólnoty działających w Rzeczypospolitej Polskiej na zasadzie samozatrudnienia w rozumieniu Układu Europejskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Rzeczpospolitą Polską, z jednej strony, a Wspólnotami Europejskimi i ich Państwami Członkowskimi, z drugiej strony, sporządzonego w Brukseli dnia 16 grudnia 1991 r. (Dz. U. z 1994 r. Nr 11, poz. 38, z 1995 r. Nr 63, poz. 324 i 326, z 1997 r. Nr 104, poz. 662, z 1999 r. Nr 30, poz. 288 oraz z 2000 r. Nr 21, poz. 263).

4. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku nabywania zasobów naturalnych, gruntów rolnych i leśnych.”;

6) w art. 8 w ust. 1:

a) w pkt 5 wyrazy „osobę prawną, określoną w art. 1 ust. 2 pkt 3, na jej” zastępuje się wyrazami „podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 2 pkt 4, na jego”;

b) w pkt 7 wyrazy „art. 1 ust. 2 pkt 3” zastępuje się wyrazami „art. 1 ust. 2 pkt 4”.

Art. 2. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. — Ordynacja podatkowa (Dz. U. Nr 137, poz. 926 i Nr 160, poz. 1083, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 1999 r. Nr 11, poz. 95 i Nr 92, poz. 1062 oraz z 2000 r. Nr 94, poz. 1037,

Nr 116, poz. 1216, Nr 120, poz. 1268 i Nr 122, poz. 1315) w art. 299 w § 3 w pkt 3 kropkę na końcu zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych w celu realizacji zadań, o których mowa w art. 1 ust. 1, art. 3e oraz w art. 8 ust. 4 ustawy z dnia 24 marca 1920 r. o nabywaniu nieruchomości przez cudzoziemców (Dz. U. z 1996 r. Nr 54,

poz. 245, z 1997 r. Nr 140, poz. 939, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 oraz z 2001 r. Nr 16, poz. 166).”

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*

167

USTAWA

z dnia 3 lutego 2001 r.

o zmianie ustawy o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego i ustawy o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne.

Art. 1. W ustawie z dnia 26 października 1995 r. o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1070 i z 2001 r. Nr 4, poz. 27) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 17:

a) w ust. 1 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) wpływy ze sprzedaży bankom hipotecznym wierzytelności z tytułu kredytów udzielonych ze środków Funduszu,”

b) w ust. 3:

— w pkt 1 po wyrazie „obligacji” dodaje się wyrazy „na zasilenie Funduszu”,

— dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) środki z pożyczek oraz kredytów krajowych i zagranicznych zaciąganych na zasilenie Funduszu przez Bank Gospodarstwa Krajowego.”;

2) w art. 18:

a) w pkt 5 po wyrazach „wykupu obligacji” dodaje się wyrazy „a także realizację zobowiązań powstałych z tytułu spłaconych przez Skarb Państwa poręczonych obligacji”,

b) w pkt 10 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 11—14 w brzmieniu:

„11) dokonywanie dopłat do odsetek od kredytów, udzielonych ze środków Funduszu i nabytych przez banki hipoteczne,

12) dokonywanie dopłat do odsetek od kredytów udzielonych gminom przez banki na realizację komunalnej infrastruktury technicznej towarzyszącej budownictwu mieszkaniowemu,

13) spłatę pożyczek oraz kredytów, o których mowa w art. 17 ust. 3 pkt 3, wraz z odsetkami i innymi kosztami ich obsługi,

14) realizację zobowiązań powstałych z tytułu spłaconych przez Skarb Państwa poręczonych lub gwarantowanych kredytów lub pożyczek, o których mowa w art. 17 ust. 3 pkt 3.”;

3) w art. 19 dodaje się ust. 11 w brzmieniu:

„11. Suma udzielonych kredytów, o których mowa w art. 18 pkt 1 i 3, oraz innych wierzytelności Funduszu w stosunku do jednego podmiotu lub podmiotów powiązanych kapitałowo i organizacyjnie, ponoszących wspólne ryzyko gospodarcze, w rozumieniu przepisu art. 71 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. — Prawo bankowe (Dz. U. Nr 140, poz. 939, z 1998 r. Nr 160, poz. 1063 i Nr 162, poz. 1118, z 1999 r. Nr 11, poz. 95 i Nr 40, poz. 399, z 2000 r. Nr 93, poz. 1027, Nr 94, poz. 1037, Nr 114, poz. 1191, Nr 116, poz. 1216, Nr 119, poz. 1252 i Nr 122, poz. 1316 oraz z 2001 r. Nr 8, poz. 64), nie może przekroczyć 15% środków Funduszu.”;

4) po art. 21a dodaje się art. 21b w brzmieniu:

„Art. 21b. 1. Ze środków Funduszu mogą być dokonywane dopłaty do odsetek od kredytu udzielonego na zasadach określonych w art. 19 i 20, jeżeli kredyt ten został udzielony:

1) ze środków Funduszu na cele wskazane w art. 18 pkt 1 lub 3, a wierzytelność z tego tytułu została sprzedana przez Bank Gospodarstwa Krajowego bankowi hipotecznemu,

2) z własnych środków przez inny bank na cele wskazane w art. 18 pkt 3

— na podstawie umowy zawartej z Bankiem Gospodarstwa Krajowego.

2. Dopłata do odsetek od kredytu nie może być większa, niż wynosi różnica